בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ג'**, **ט"ו** ב**תמוז** תשס"ב (**25** ב**יוני**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

<u>"הסנהדרין של נפוליאון"</u> ["דברי ימי עם עולם" - המשך]

...וידוע כי ספר-החוקים המדיני של נפוליאון גרוע היה באותה מידה, שה"קודיקס האזרחי" שלו היה מצויין לטובה... אבל במעשה נטה הקיסר מן הדרך הכבושה, שהיתה מסוגלה לפרסם את שמו בעולם כצורר-יהודים. בישיבתה הקרובה של מועצת הממלכה (7 במאי 1806) דחה את הצעת המרצה – לגרש מן הארץ את היהודים הרוכלים המחזירים על הפתחים ולהעמיד את המלוים בריבית להשגחת בתי-הדינין. "רחוק אני מן הרעיון", אמר נפוליאון, "לעשות דבר שלא לפי כבודי, שיהיו הדורות הבאים יכולים לגנות אותי בגללו ... **רדיפת היהודים אות רפיון היא**, אך לתקנם – זהו מעשה גבורה." ול"תקון" חשב הקיסר לא רק קנסות נגד מעשה עוול במסחר, כי אם גם **שינוי עיקרי במשטרן של קהילות היהודים**. הוא היה אומר, כי "הנזק שהיהודים מביאים, הוא לא תוצאות מעשי-יחידים, כי אם פרי המשטר (קונסטיטוציה) המיוחד לעם הזה." לכן נחוץ, לפי דעתו, לברוא "מוסד צירים יהודיים" בפאריז. שלוחי העם הזה בעצמו צריכים להשיב, אם אפשר לתקן את ה"קונסטיטוציה" הגרועה של היהדות ולשעבדה לקונסטיטוציה המדינית, או אין היהודים מוכשרים לחיי אזרחים כלל.

פרי כל המועצות האלה היתה הפקודה שנתן נפוליאון ביום ה 30 במאי, שנת 1806. פקודה זו היתה אחת שהיא שתיים. ב**חלקה האחד** מצווה הקיסר לעכב לשנה אחת את גביית החובות, שהיהודים נושים באיכרים על-פי פסקי בית-דין במחוזות הרהיין העליון והתחתון ובמחוזות אשכנזיים (גרמניים) אחרים. **החלק השני** מבשר ואומר כי בחצי חודש יולי לאותה השנה תתכנס בפאריז "אסיפת אנשים מבני הדת היהודית היושבים על אדמת צרפת", במספר לא פחות מ 100 חברים. {ההמשך, בע"ה, יבוא...}

***

<u>בעניין שלושת השבועות, "בין המצרים", ולקראת שבעה-עשר בתמוז (**יום ה' הקרוב**):</u>

כדרך שקבעה התורה **מועדים לשמחה ולזכרון לניסים** שעשה הקב"ה לאבותינו ביציאת מצרים, כך קבעו חכמינו **ימי זכרון ואבל לצרות** שבאו על ישראל בעוון הדורות, משחרב בית המקדש בראשונה ובשנייה, וניטלה מאיתנו עטרת מלכות; בני ישראל גלו מארצנו, ואדמתנו נהפכה לזרים ונחלתנו לנכרים.

מקדש ראשון חרב, כיצד? – **בעשרה בטבת** סמך מלך בבל אל חומת ירושלים (החל המצור); **בתשעה בתמוז** הובקע מבצר העיר, **ובתשעה באב** נכבשה ירושלים ונשרף בית מקדשנו. **בשלושה בתשרי** נהרג גדליה בן אחיקם מזרע המלוכה, אותו הפקיד מלך בבל לנציב ומושל על שארית הפליטה בארץ-ישראל, וממנו היתה תקוה שתחזור מלכות ישראל לישנה.

מקדש שני חרב, כיצד? – **בשבעה עשר בתמוז** הובקעה העיר, **ובתשעה באב** הושלכה האש אל בית המקדש על-ידי טיטוס הרשע, שר צבא רומי.

אף העיר **ביתר** נלכדה בתשעה באב, כ 60 שנה לאחר החורבן במלחמת בר-כוכבא, שמרד במלכות רומא. והיה רבי עקיבא עוזר על ידו ודורש עליו שהוא המלך המשיח. ומשנכבשה

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ג'**, **ט"ו** ב**תמוז** תשס"ב (**25** ב**יוני**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ביתר ונהרגו גיבורי ישראל והכיש נחש את בר-כוכבא – כבה זיק התקוה לתקומת המלכות בישראל. {ההמשך, בע"ה, יבוא...} [הלכה לעם]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל